

Sygn. akt IV CNP 30/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVI Ca [...],
w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2017 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
powoda na rzecz strony pozwanej 900 zł (dziewięćset) tytułem
zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „Wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Ponadto skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Powód A. J. we wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 kwietnia 2015 r. skardze nie przedstawił wywodu prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżony wyrok jest niewątpliwie sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że został

wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Zawarta w złożonej skardze argumentacja ograniczająca się jedynie do wyводу dotyczącego dopuszczalności skargi kasacyjnej i powołanie w tym zakresie art. 398² § 1 k.p.c. nie może być uznana za wystarczające wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku na wniosek pozwanego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

[aw]

jw